

KATEŘINA
KARLOVÁ

JINÉ MÍSTO

Netušili,
co skrývá
mlha

xyz

Jiné místo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Kateřina Karolová

Jiné místo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATEŘINA

KAROLOVÁ

JINÉ MÍSTO

Netušili,
co skrývá
mlha

xyz

*Pro Toma a Lucii, kteří vyhráli jednu
z mých soutěží a já jim slíbila, že budou
v mé další knížce. Jste tu. Ať se líbí!*

*Pokud byste snad v okolí Luhačovic
narazili na stejně podivné místo
jako hrdinové této knížky, vězte,
že jde o podobnost čistě náhodnou.
Omlouvám se tímto všem,
kteří poblíž Vizovických vrchů žijí
a do jejichž reálií jsem příběh zasadila.
Cílová lokace je čistě fiktivní záležitostí.*

Sedím na židli a koukám do prázdna. Zářivka nad mou hlavou tiše bzučí a nepříjemně problikává, ale jsem nejspíš jediná, které to vadí. Chvilí světlo pozoruju, jestli se neumoudří, i když vím, jak je to zbytečné. Přesto čekám na zázrak, dokud mě pálení v očích nedonutí odvrátit zrak. Žena naproti mně si odkašle, aby na sebe upozornila. Prý mám odvyprávět svůj příběh. Hezky popořádku, do nejmenších detailů, nic nevynechat. Přesně tak, jak si vše pamatuju. Máme čas.

Přijde mi zvláštní, že si mě někdo chce opravdu vyslechnout, a přemýšlím, jestli se nejedná o léčku. V hlavě mi uvízne věta, kterou znám z televize: „Všechno, co řeknete, může být použito proti vám....“ Platí to i ve skutečnosti? Tady?

Takže mlčím, hodiny tikají, slyším šoupání nohama.

Až opakované pobídky mě proberou z nečinnosti a letargie. Rozhlédnu se, cizí oči mi bloudí po tváři, pár lidí se mračí, tak pokrčím rameny. Nemám vlastně už co ztratit.

ČÁST PRVNÍ
Před pikolou...

1.

Pro začátek shrnu podstatná fakta.

Nejdůležitější postavou celého vyprávění je Oliver, můj přítel. Prakticky jde o jediného hlavního hrdinu, ostatní jsou jen tak na okraj. Něco jako dětské menu s hranolky na talíři a brokolicí pod stolem.

Byl konec srpna, chodili jsme spolu krátce, sotva měsíc, když padlo to osudové rozhodnutí – pořídit mi kolo.

Náš vztah teprve nabýval obrysů, ani jeden z nás na cyklistiku nikdy nebyl, jenže se blížilo datum mých narozenin a Oliver mi chtěl udělat radost. Odvedl mě tehdy do prodejny sportovních potřeb a velkoryse prohlásil, abych si vybrala, co chci. Bránila jsem se, ale tvrdil, že budeme mít alespoň důvod začít společně sportovat. Pak zmínil, že dřív jezdíval na něčem, co sehnal výhodně přes bazar, a jak by rád své kolo zase zprovoznil, protože na něj jen sedá prach. A tak jsem přikývla, investice do cyklistiky se zdála být docela dobrý nápad.

Jednalo se o poměrně velkorysý dar, znali jsme se pár týdnů a ani jeden z nás se netopil v penězích. Já mu něco podobného ze svého platu rozhodně nemohla vrátit, ale Oliver poznamenal, že mu za to stojím, přeberte si to, jak chcete.

V Decathlonu se nás hned ujal prodavač v zářivě modré firemní vestě, a jakmile pochopil, že můj partner hodlá

bez rozmyslu utrácet, zasvítily mu oči nadšením. Provedl nás spleť uliček, rozhazoval rukama, vtipkoval a po celou dobu mluvil, abychom se snad neotočili a neutekli mu dřív, než na nás vyzíská velmi slušnou provizi. S profesionální shovívavostí přešel mou touhu vybrat si kolo především podle barvy rámu a zapředl odborný hovor s Oliverem, který budil dojem, že přece jen ví, o čem je řeč. Když jsme se konečně shodli na definitivním favoritovi (v příjemné kombinaci pastelových odstínů), vnutil nám muž ve vestě ještě téměř kompletní výbavu. Brašny, co se dají suchým zipem upevnit na rám i pod sedadlo, skvěle odlehčenou pumpičku, vysoce spolehlivý zámek a servisní pomůcky v praktickém balení (včetně náhradní duše a miniaturního lepení). Předvedl nám taky košík na lahev a multifunkční držák na mobil. Byl opatřen krytem, který přístroj ochrání před vodou a blátem. Vždycky mi udělá radost, když výrobci myslí na všechno.

Nakonec mi Oliver v prodejně obřadně nasadil helmu, co pasovala jak ulitá, a ukázal na kabinky, ať vyzkouším parádní, zářivě barevné oblečení. Zálibně jsem se otáčela před obřím zrcadlem, moje nohy v těch perfektních legínách – no, o to prostě svět nemohl přijít!

„Slečně doplňky v lila barvě, pánovi královskou modř se zrnky pepře – limitovaný odstín, neváhal bych, co vy na to?“ otáčel prodavač předraženými komplety a házel po mně úsměvy. Jo, líbil se mi, nezastírám, a Oliver očividně trochu žárlil. Ve snaze převzít zpátky otěže vytáhl peněženku, zmáčkl mi trochu majetnicky zadek a směrem k prodavači pronesl, aby mu naučtoval úplně všechno.

JINÉ MÍSTO

Řekla bych, že utratit tolik peněz za sport, jemuž jsme ani jeden pořádně nerozuměli, bylo první špatné rozhodnutí, které jsme udělali. A – bohužel – neudělali jsme jen jedno.

Ale popořádku.

2.

Celé se to stalo o měsíc později, na konci září. Podzim obecně moc nemusím, spíš mám ráda léto, vedro, dlouhé dny a vlahé večery se sklenkou vína na terase. Jen co klesnou teploty, zalezu nešťastně do své ulity, smířená s drsnou skutečností, že mě čekají jen měsíce naplněné mlhou, zimou, plískanicemi a deštěm. Proč jsem se tedy někam vydala zrovna v tak blbou dobu? Proč jsem opouštěla pohodlí domova, když bylo jasné, jak se budu trápit?

Vlastně nevím, teď zpětně mi to nedává smysl.

Ale když nad tím tak přemýšlím, vinu nese korková tabule, kterou máme v práci. Je k ní přišpendlený plánovací kalendář se spoustou barviček, zavedla ho naše šéfová a nutno uznat, že se jí povedl. Každý má přehled, nikdo se nemůže vymlouvat, všichni ten kus papíru musí brát vážně.

Při vybírání dovolené u nás platí přísná pravidla se spravedlivým střídáním. Aby se nestalo, že je někdo ze zaměstnanců protěžován před ostatními.

„Nesnáším hádky, varuju vás!“ obeznámila mě vedoucí se svým systémem, když jsem nastupovala do práce. „Nezajímá mě, jestli máte manžela, dva milence, nebo třeba přítelkyni. Jestli jste si pořídila kupu dětí, psa nebo obří zahradu. To je váš život. To, co máme všichni společnýho, je čas. Každý z nás ho má málo, takže odmítám poslouchat zbytečný řeči.“

Až na vás přijde řada, budete mít právo si nadiktovat termín jako první.“

No. A tak nějak se stalo, že na mě vyšly dva dny volna, čtvrtek, pátek a k tomu ještě státní svátek v pondělí. Super prodloužený víkend. Skočila jsem po příležitosti v domnění, jak je skvělá, popadla jsem tužku a okamžitě se zapsala. Měla jsem Olivera, měla jsem kolo a měla jsem pár dní volna. Přišlo mi to celé jako úžasná souhra okolností a báječný nápad. Šťastně jsem se usmívala na své jméno hrdě trůnící uprostřed rozpisu a měla zkrátka radost. Těch pár písmen, kterými jsem zpečetila svůj osud, bylo jako první kostička domina, do níž jsem šťouchla, aniž bych si uvědomila, co za spoušť tím způsobím.

Takže přítel, cyklistika a podzimní nevlídné počasí. Tři karty osudu, které mi byly rozdány, aniž bych vlastně vůbec chtěla hrát.

Game on.

3.

Přemýšlím, čím teď nejlíp pokračovat. Dejte mi chvilku, moment...

Už vím.

Asi bych vás měla trochu seznámit se sebou.

Jsem jedináček, ale spíš takový neprůbojný typ, jestli víte, jak to myslím. Ráda postávám opodál, nehrnu se dopředu, nechávám zářit ostatní. Klidně se umím rozdělit nebo počkat, až na mě přijde řada. Nikdy jsem si nepřipadala výjimečná. Netvrším, že jsem někdy holkám ze třídy nezáviděla sourozence, partáka do života, co se občas hodí. Sem tam mě napadlo, kým bych byla, kdyby mě osud obdařil početnější rodinou, kdybych mohla využít něčí stín, popřípadě lesk, ale nijak jsem netrpěla, opravdu.

Často jsem si hrávala sama (a nejen proto, že mi ani nic jiného nezbyvalo), v kolektivu jsem se stranila divokých typů, a pokud se nabízela možnost splnit povinnost v tichosti a bokem, nepropásla jsem svou příležitost.

Nijak mě nesužovaly vysoké ambice. Jestli ze mě rodiče chtěli mít právníčku nebo plastického chirurga, nepovažovali za nutné mi to zdůrazňovat. Dospívání a volbu profesní dráhy nechali na mně, za což jsem jim dodnes vlastně docela vděčná. Vyučila jsem se kadeřnicí – čistě a jednoduše proto, že jsem si to přála.

Do školy jsem se moc těšila, trénovala jsem stříhání a barvení doma na mamce, ale bohužel jsem nezapadla do kolektivu. Naše třída, to byli solárkoví metrosexuálové a odbarvené hashtag-pipiny, mezi jejichž záliby patřilo sdílení selfiček s výstřihem a výroba veganského smoothie z vloček, sezamu a naklíčeného zrní. Byla jsem jediná, která neměla kérku přes půlku zad a která si nekreslila brežněvovské čáry místo obočí. Ani nevím, jak jsem přežila období puberty, když jsem s nikým neřešila děsivé představy, že se mi přes noc ve spánku odlepí umělé řasy.

Zkrátka a dobře – nezapadla jsem, i když dodnes nevím, co jsem vlastně udělala špatně.

Co dál?

Móda mě nikdy nebrala. Vždycky jsem si myslela, že schopnost chodit sebejistě na podpatcích a být dokonale oblečená je něco, do čeho se prostě doroste, ale jak už jste si jistě všimli, mě to nepotkalo.

První lásky, to bohužel nebude na dlouhé povídání, protože jestli jsem se někomu líbila, dost dobře svůj zájem maskoval. S lidmi, kteří se v mém okolí pohybovali v páru, byla jistá potíže. Nikdo z nich nechtěl, aby se mu do cesty pletlo páté kolo u vozu a rozhodilo ty krásné, sudé počty. Vlastně mi docela dlouho připadalo, že všichni kromě mě někoho mají.

Byla jsem často sama, pokud se tedy zaměřím na čistě lidská stvoření. Po škole jsem chodívala vypomáhat do zvířecího útulku, kde se můj pocit opuštění pokaždé rychle rozplynul. Pokud jsem někdy navázala pevné přátelství, jednalo se o němé tváře, na které dodnes s láskou vzpomínám. Sbírala jsem toulavé kočky a krmila psy, co polehávali u bezdomovců

pod mostem, nikdy jsem si však žádného mazlíčka k sobě domů nepořádila, nesměla jsem.

Do práce jsem nastoupila hned po škole. Se svou první oficiální kolegyní jsem se srazila ve dveřích, ze kterých mě vykázala v domnění, že jsem netrpělivá zákaznice. Přibouchla za sebou, demonstrativně zamkla a odkráčela s takovou vervou, až jí zrzavý ohon nadskakoval. Měla na sobě značkové triko a tak kratičké džínové šortky, že z nich čouhaly kapsy ven. Ťukala jsem na výlohu, dokud nepochopila svůj omyl a nepustila mě dál. Představila se jako „Viktorie s měkkým I“ a já ze sebe vymáčkla úsměv, který mi blahosklonně oplatila, zatímco si mě prohlížela se špatně skrývaným pohrdáním. Nakonec se omluvila a sevřela mě v objetí vonícím po květinách, ale k srdci jsme si nikdy moc nepřirostly.

Často jsem ji v práci kradmo pozorovala a přemýšlela, jaké by to asi bylo, razit si životem cestu tak sebejistě. Stydím se za to, ale mívala jsem až patologicky jízlivou radost, kdykoliv se s někým pustila do hlubšího hovoru. Její vyjadřování, to byl generátor náhodných slov. Jenže co byste taky čekali od osoby, která když chce napsat větu, musí použít obrázky.

Během hodin strávených s Viktorií jsem doslova cítila, jak mi měkne mozek a opouští mě ušima, aby si někde našel pohostinnější místo. Ale snažila jsem se, chtěla jsem mít kamarádku. Srdíčko, paleček, pusinka.

No.

Tak to by bylo ve zkratce asi všechno, co potřebujete vědět o mé maličkosti.

Koho vám představím dál?

Samozřejmě – Olivera.

4.

Když jsme se potkali poprvé, byly letní prázdniny v plném proudu, zrovna začínal srpen, můj nejoblíbenější měsíc v roce. Trčela jsem v práci a zdálo se, že mě v dohledné době nic pěkného nečeká. Jenže vesmír se náhle nečekaně naklonil a předhodil mi mou osudovou známost.

Natrefili jsme na sebe u nás v provozovně, což bylo jediné místo, kde jsem byla ochotná vykazovat alespoň minimální formu společenského života.

Dělám v podniku uprostřed nákupního centra. Náš salon, to je takový ten levný řetězec pro lidi, co si během rodinného nákupu při pohledu na naši výlohu uvědomí, že by se sebou měli něco udělat.

Rukama mi denně projde řada zákazníků, věčně u nás někdo nahlíží skrz sklo. Starat se druhým o vlasy mi nevadí a opravdu mě to baví, ale pokud mám být upřímná, nejvíc na své práci miluju přestávky, oběd a cestu domů.

Zpětně bych snad ani nevěřila, že se ze setkání s Oliverem něco vyklube, byl zkrátka jedním z mnoha. Nakouknul dovnitř, na předloktí se mu houpala igelitka s nákupem, měl na sobě otrhané džíny a obnošené triko. Když tehdy zamířil k mojí kóji, jen jsem si unaveně povzdychla, neměla jsem ten den nejlepší náladu a místo pozdravu jsem ze slušnosti aspoň povytáhla levý koutek.

Oliver se usadil do křesla, pročísl si patku a hodil po mně přes zrcadlo úsměvem. „Ostříhejte mě prosím tak, abyste se za mě nestyděla, až si spolu zajdem na kafe,“ zazubil se sebevědomě.

Plášť, co jsem mu zrovna přehazovala přes ramena, se zastavil v letu a já mu věnovala překvapený výraz. Během práce jsem si ho nenápadně prohlížela, on mi nepokrytě civěl do výstříhu a nakonec poznamenal, že mi to moc sluší. Hezčí uniformu prý nikdy neviděl. Aby ne! Majitelka podniku vsadila na retro styl a musím uznat, že donutit nás nosit firemní hadry s nádechem šedesátek byl skvělý reklamní tah. Vypasované šaty dodaly šmrnc všem holkám, které se u nás nad zákazníky točily. Doba, kdy existovala pouze dvě daná pohlaví a kdy ženské vypadaly opravdu jako ženské, měla zkrátka něco do sebe.

Když jsem Oliverovi tvarovala konečky vlasů do výsledného účesu, věnovala jsem se mu víc, než by bylo nutné, a on mezitím významně ukazoval prstem na mobil, abych mu nadiktovala číslo. Váhala jsem, i když se mi líbil, přece jen – nebyla jsem zvyklá rozdávat kontakty na počkání.

Jenže Oliver to nevzdal. Předstíral, že si prohlíží šampony vystavené v poličkách, počkal, dokud jsem neobsloužila dalšího zákazníka, a přisedl si, když jsem si udělala pauzu na svačinu. Zajímal se o mě a ukázal se jako skvělý posluchač. Sledoval mě očima doširoka otevřenýma a pokyvoval hlavou jako pejsek na hraní.

Nakonec se zeptal, kdy mi končí směna, zašel si o patro výš k Vietnamcům na nudle a pět minut před zavíračkou poposedával naproti našim dveřím, hned vedle kolotoče pro děti.

Pozval mě do nově zrekonstruované pražírny a udělalo na mě dojem, jak procesu přípravy kávy rozuměl. Víte, já si prostě každé ráno přelila lžičku rozpustného kafe horkou vodou a hrnek doplnila polotučným mlékem. Žádná věda. Při nákupu v samošce jsem brala pokaždé zboží v akci, nikdy jsem kvalitu nezkoumala. Byla jsem trochu barbar, přiznávám.

Během setkání s Oliverem jsem pochopila, co to znamená, když se z kávy stane rituál. Pán, který nám nápoj připravoval, si dával pečlivě záležet a nakonec mi do vyšlehané pěny nakreslil obrázek. Úplné umělecké dílo, vážně! Skoro mi bylo líto kávu jen tak vypít. Asi jsem se zmínila nahlas, protože když jsem zvedla pohled, Oliver mě upřeně pozoroval, bradu v dlaních, a spokojeně se usmíval. Myslím, že tehdy mezi námi přeskočila první skutečná jiskra.

Od té doby neminul den, abychom se neviděli. Doslova jsem cítila, jak náš vztah zapouští kořínky a získává reálné obrysy. Asi jako nafukující se horkovzdušný balon.

A po měsíci už jsem si nedokázala představit život bez něj, bez Olivera.